

ת"ד 4284/11/12 - מדינת ישראל נגד ריטה בינדר

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 4284-11-12 מדינת ישראל נ' בינדר

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ריטה בינדר

הנאשמים

נימוקי גזר דין

הנאשמת הורשעה עפ"י הודאתה בגרימת תאונת דרכים עת פגעה בהולכת רגל אשר חצתה את הכביש במעבר חצייה.

תוצאות התאונה - היתה חבלה משמעותית להולכת הרגל: "שברים בראש ושברים ברצפת העין".

התאונה התרחשה ביום 6.2.12 ומספר חודשים לאחר מכן, הוגש כתב אישום (9.10.12).

בשלב מאוחר יותר משהתברר כי הולכת הרגל נפטרה, החליטה התביעה שלא לקיים ההקראה והחליטה לבצע "השלמת חקירה" כדי להגיע למסקנה, האם ניתן ליחס לנאשמת את אשמת גרימת מותה של המנוחה. דע עקא - השלמה זו התעכבה זמן ארוך משמעותית מן הסביר. נדרשו ישיבות רבות של ביהמ"ש ואף החלטות חריפות הדוחקות בחוקרים ובגורמים בעלי הסמכות בפרקליטות המדינה כדי להגיע לשלב בו הודיעה התביעה את מסקנתה כי לא ניתן למצוא קשר סיבתי בין מות המנוחה ז"ל לבין התאונה אשר גרמה הנאשמת. במילים אחרות, אין ליחס לנאשמת אחריות למות המנוחה.

ויודגם:

ביום 30.10.14 ניתנה החלטתי "על פניו, מדובר בעינוי דין באשר מדובר בנאשמת אשר הוגש בעניינה אישום בגין גרימת תאונה ועתה עניינה תלוי ועומד ומרחף מעל ראשה, חשש שתואשם בתאונה קטלנית.

מן הראוי שהחלטה בעניין זה, תינתן על ידי הגורמים המוסמכים במהירות האפשרית.

בנוסף, לנגד עיני העובדה כי בתאריך קודם נשלח מכתב בדואר משטרתי על ידי התובעת עו"ד קרן כוזרי, והממוען ללשכת בוחנים שפלה/נחום בר ובו ציון העובדה כי התיק הועבר ללשכה זו ביום 29.5.13 לבדיקת הקשר הסיבתי בין התאונה למות המעורבת.

אשר על כן, הריני מורה כי יונח בפניי בכתב, הסברו של ראש מדור תאונות דרכים שפלה, אשר יסביר מדוע בנקודת זמן זו, טרם זכה בית המשפט לתשובה."

ביום 28.12.14 ניתנה החלטתי: "ביום 30.10.14 ניתנה החלטתי הקובעת כי על פניו המדובר בעינוי דין.

הריני מורה כי פרוטוקול זה וכן החלטתי מיום 30.10.14 תישלח לתגובתו האישית של דר' חן קוגל, מנהל המכון לרפואה משפטית אשר יפרט מועד משוער לקבלת חוו"ד."

לביום 28.12.14 טענה התביעה כי, "החומר נשלח למכון לרפואה משפטית ביום 28.7.13. נשלחו למכון תזכורות בימים 11.13 3.14 9.14 11.14."

רק ביום 23.3.15 הונחה בפני הצדדים, חוו"ד המכון הפתולוגי ורק לאחר תאריך זה, ניתן היה לבצע הקראה.

מדובר בעבירה אשר המתחם העונשי לגביה נע בין פסילה אשר עבודות של"צ בצידה לבין מאסר לתקופה שהינה ברת המרה בעבודות שירות.

דע עקא -

בחלוף זמן כה רב מיום התאונה הוקחה מירב עוקצה של הענישה.

הנאשמת ריצתה 60 ימי פסילה מנהלית בסמוך לאחר התרחשות התאונה. בתום הפסילה המנהלית- רישיון נהיגתה הוחזר לידה.

בנקודת זמן זו - מצויים אנו כ- 4 שנים לאחר התאונה .

במרוצת תקופת זמן זו - המשיכה הנאשמת בנהיגה ולא צברה לחובתה ולו הרשעה אחת.

כאשר לנגד עיני העובדה כי נוהגת משנת 99' ועברה התעבורתי ללא רבב, יש ליתן לעובדה זו משקל לקולא.

לו סברה התביעה שנהגת מסוכנת לפניה, היה עליה לנסות למנוע המשך נהיגתה ע"י בקשת פסילה עד תום ההליכים.

אשר לעינוי הדין -

כפי החלטותי הקודמות - אין ספק כי המדובר בעינוי דין עפ"י הגדרתו.

ויודגש - אין המדובר במצב "רגיל" בו נגרמת סחבת מטעמים כאלה ואחרים. מדובר במצב חריג בו נאשמת מבקשת להודות באשמה ולשאת בעונשה אולם נבצר ממנה להודות באשמה ולסיים הדיון ומעל ראשה מרחף חשש שתואשם

בגרימת תאונה קטלנית ובידה אין כל אפשרות להביא ההליך לסיום.

בנקודת זמן זו, חובה על בית המשפט, ליתן משקל לקולא לעיניו הדין אותם עברה הנאשמת:

התארכות ההליך לתקופה של כ- 4 שנים, אינה באשמתה של הנאשמת, אשר מצידה - נוטלת אחריות והודתה בכל המיוחס לה.

ראה בעניין זה למשל - רע"פ 4261/04 (בו נידונה תאונת דרכים קטלנית), בו החליט כב' ביהמ"ש העליון להפחית בחצי! עונש מאסר של 12 ח' ולהמירו ב- 6 ח' עבודות שירות, וכן, ב"ש עפ"ת 50891-05—2 בו קוצרה תקופת הפסילה בשל השיהוי בהגשת כתב האישום והשיקום המוצלח.

יש להעיר, כי כבר הערכאה הראשונה נמנעה מהטלת עונש מאסר בשל השיהוי.

מכאן שיש לחרוג משמעותית לקולא מ"ממתחם הענישה". בשל עיניו הדין.

כאשר לנגד עניי האמור לעיל וכן עברה של הנאשמת במרוצת למעלה מ- 16 שנות נהיגה, החלטתי לגזור עליה העונשים אשר פורטו לעיל.

ניתן היום, י"א שבט תשע"ו, 21 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח העתק הנימוקים לצדדים.